

ROALD DAHL

DE GVR

Met tekeningen van
Quentin Blake





Het spookuur

Sofie kon niet slapen.

Een heldere manestraal viel door een kier in de gordijnen. Hij scheen precies op haar kussen.

De andere kinderen in de slaapzaal sliepen al uren.

Sofie deed haar ogen dicht en lag doodstil. Ze probeerde uit alle macht in slaap te vallen.

Het ging niet. De manestraal sneed als een zilveren mes door de kamer tot op haar gezicht.

Het huis was volkomen stil. Geen stemmen klonken op van beneden. Geen voetstappen klonken op de verdieping boven.

Het raam achter het gordijn stond wijd open, maar niemand liep op de stoep buiten. Geen auto's reden voorbij op straat. Nog niet het kleinste geluid was te horen. Sofie had nog nooit zo'n stilte meegemaakt.

Misschien, dacht ze bij zichzelf, was dit nu wat ze het spookuur noemen.

Het spookuur, had iemand haar eens toegefluisterd, was een speciaal moment midden in de nacht wanneer alle kinderen en alle grote mensen in diepe, diepe slaap verzonken waren en alle duistere dingen uit hun hoeken en gaten tevoorschijn kropen en de wereld voor zich alleen hadden.

De manestraal scheen helderder dan ooit op Sofies kussen. Ze besloot haar bed uit te gaan en de kier in de gordijnen dicht te doen.

Je kreeg straf als ze je betrapten wanneer je uit bed was nadat ze het licht uit hadden gedaan. Zelfs al zei je dat je naar de wc moest, dan nog werd dat niet als excuus geaccepteerd en kreeg je toch straf. Maar nu was er niemand in de buurt, dat wist Sofie zeker.

Ze pakte haar bril, die op de stoel naast haar bed lag. Hij had stalen randen en heel dikke glazen. Zonder bril kon ze bijna niets zien. Ze zette hem op, glipte uit bed en sloop op haar tenen naar het raam.

Toen ze bij de gordijnen kwam, aarzelde Sofie. Ze had reuze zin eronderdoor te duiken en uit het raam te hangen om te zien hoe de wereld eruitzag wanneer het spookuur eraan kwam.

Ze luisterde weer.

Het was overal doodstil.

Het verlangen naar buiten te kijken werd zo sterk, dat ze het niet meer kon uithouden. Vlug dook ze onder de gordijnen door en boog zich uit het raam.

In het zilveren maanlicht zag de Dorpsstraat, die ze zo goed kende, er totaal anders uit. De huizen leken krom en scheef, als huizen in een sprookje. Alles was bleek en spookachtig en melkwit.

Aan de overkant zag ze het winkeltje van mevrouw Ranse, waar je knopen, wol en elastiek kon kopen. Het zag er onecht uit. Ook dat had iets schimmigs en mistigs.

Sofie liet haar ogen steeds verder de straat afdwalen.
Plotseling verstijfde ze. Aan het eind van de straat
kwam iets aangestapt.
Het was iets zwarts...
Iets langs en zwarts...
Iets heel langs en heel zwarts en heel duns.



Wie?

Het was geen mens. Dat kon niet. Het was wel vier keer zo lang als de langste mens. Het was zo lang, dat zijn hoofd nog boven de bovenste ramen van de huizen uitstak. Sofie sperde haar mond open om te gillen, maar er kwam geen geluid uit. Haar keel was, net als haar hele lijf, verlamd van schrik.

Het was echt het spookuur.

Het lange, zwarte wezen kwam haar kant op. Het bleef dicht bij de huizen aan de overkant verborgen in de schaduw, waar geen maanlicht viel.

Het kwam nader en nader, al dichterbij en dichterbij.

Maar het liep steeds kleine eindjes tegelijk. Het stond even stil, liep een stuk verder en stond weer stil.

Wat spookte het in vredesnaam uit?

Aha! Nu kon Sofie zien wat het deed. Het stond stil bij ieder huis. Het stond stil en tuurde bij ieder huis in de straat door de ramen op de bovenverdieping naar binnen. Het moest zich zelfs nog bukken om door de ramen boven te kunnen kijken; kun je nagaan hoe lang het was.

Steeds stond het stil en keek naar binnen. Dan sloop het naar het volgende huis, stond weer stil en keek naar binnen, en zo ging hij de hele straat langs.

Het was nu veel dichterbij, dus kon Sofie het beter zien.



Ze bekeek het nauwkeurig en besloot dat het wel een soort **PERSOON** moest zijn. Het was duidelijk geen menselijk wezen. Maar het was bepaald wel een **PERSOON**.

EEN REUZENPERSOON, misschien.

Sofie staarde naar de andere kant van de mistige, maanverlichte straat. De reus (als het dat tenminste was) droeg een lange **ZWARTE MANTEL**.

In een hand hield hij iets wat eruitzag als een **HEEL LANGE, DUNNE TROMPET**.

In zijn andere hand droeg hij een **GROTE KOFFER**.

Nu stond de reus precies voor het huis van meneer en mevrouw Koetsie stil. De Koetsies hadden een groentewinkel in het midden van de Dorpsstraat en de familie woonde boven de winkel. De twee kinderen van Koetsie sliepen in de bovenkamer aan de voorkant. Dat wist Sofie.

De reus tuurde door het raam in de kamer waar Michael en Jane Koetsie lagen te slapen. Vanaf de andere kant van de straat keek Sofie toe en hield haar adem in.

Ze zag de reus een stap achteruit doen en zijn koffer op de stoep zetten. Hij bukte zich en deed de koffer open. Hij haalde er iets uit. Het leek wel een glazen pot, zo'n vierkante met een schroefdeksel. Hij schroefde het deksel van de pot en goot de inhoud in het uiteinde van het lange trompetding.

Sofie keek bevend toe.

Ze zag hoe de reus weer rechtop ging staan en de trompet door het open raam naar binnen stak in de kamer van de slapende kinderen van Koetsie. Ze zag de reus diep inademen en *poef*, hij blies op zijn trompet.

Er kwam geen geluid uit, maar het was Sofie duidelijk, dat wat er ook in de pot had gezeten, nu door de trompet in de slaapkamer van de kinderen van Koetsie was geblazen.

Wat zou het zijn?

Toen de reus de trompet uit het raam terugtrok en zich bukte om de koffer op te tillen, draaide hij toevallig zijn hoofd om en keek naar de overkant van de straat.

In het maanlicht ving Sofie een glimp op van een enorm, lang, bleek, gerimpeld gezicht met twee enorm grote oren. De neus was scherp als een mes en boven de neus zaten twee heldere schitterende ogen, en die ogen starden regelrecht naar Sofie. Ze zagen er wild en duivels uit.

Sofie gilte en deinsde terug van het raam. Ze vloog door de slaapzaal, sprong in bed en kroop weg onder de deken.

En daar lag ze dan, ineengedoken, muisstil en met kippenvel van top tot teen.



De ontvoering

Onder de deken wachtte Sofie af.

Na een minuut of wat tilde ze een puntje van de deken op en tuurde eronderuit.

Voor de tweede keer die nacht stolde het bloed in haar aderen tot ijs en wilde ze schreeuwen, maar er kwam geen geluid. Daar voor het raam, tussen de opzijgeschoven gordijnen, keek het enorme, lange, bleke, gerimpelde gezicht van de Reuzenpersoon naar binnen. De schitterende zwarte ogen waren gericht op Sofies bed.

Even later kwam een reuzenhand met bleke vingers door het raam naar binnen glijden. Hij werd gevolgd door een arm, een arm wel zo dik als een boomstam, en de arm, de hand en de vingers reikten dwars door de zaal naar Sofies bed.





Dit keer schreeuwde Sofie echt, maar niet meer dan een tel, want meteen klemde de reuzenhand zich om de deken en werd haar schreeuw gesmoord door het beddengoed.

Sofie, in elkaar gedoken onder de deken, voelde hoe sterke vingers haar vastpakten en daar werd ze van haar bed gelicht met deken en al en door het raam naar buiten gedragen.

Als jij iets nog engers kunt bedenken dan zoiets meemaken midden in de nacht, dan zou ik dat weleens willen horen.

Het vreselijke was, dat Sofie precies wist wat er gebeurde, ook al kon ze niets zien. Ze wist dat een monster (of reus) met een enorm, lang, bleek, gerimpeld gezicht en gevaarlijke ogen haar midden in het spookuur van haar bed had geplukt en haar nu in een deken gewikkeld door het raam naar buiten droeg.

Wat daarna gebeurde, was dit. Toen de reus Sofie naar buiten had gehaald, vouwde hij de deken zo dat hij de vier punten met een van zijn reuzenhanden kon vastpakken en Sofie er binnenin gevangen zat. Met zijn andere hand pakte hij de koffer en het lange trompetding en weg rende hij.

Sofie wriemelde net zo lang rond in de deken tot het bovenste stuk van haar hoofd door een kier vlak onder de reuzenhand naar buiten stak. Ze keek om zich heen.

Ze zag de huizen van het dorp aan beide kanten langs zich heen suizen. De reus holde de Dorpsstraat af. Hij holde zo hard, dat zijn zwarte mantel achter hem uitwaaierde als de vleugels van een vogel. Iedere stap die hij deed, was zo lang als een tennisbaan. Hij rende het dorp uit en al gauw raceten ze door de maan beschenen vel-

den. De heggen tussen de velden waren geen probleem voor de reus. Hij stapte er gewoon overheen.

Er verscheen een brede rivier op zijn weg. Met één zweefsprong was hij erover.

Sofie hing in de deken en keek naar buiten. Ze bonkte als een zak aardappelen tegen het been van de reus. Over de velden en heggen en rivieren gingen zij; en na een poosje kwam er een angstige gedachte bij Sofie op. De reus rent zeker zo hard, zei ze bij zichzelf, omdat hij honger heeft en zo gauw mogelijk thuis wil zijn en dan eet hij mij op voor zijn ontbijt.

Voor Olivia
20 april 1955 – 17 november 1962

Achttienegentigste druk, 2023

Oorspronkelijke titel: *The BFG*

Verschenen bij Jonathan Cape, Londen

Text © The Roald Dahl Story Company Limited, 1982

ROALD DAHL is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

Illustrations © Quentin Blake, 1982

Voor de Nederlandse uitgave:

© 1983/2006 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Huberte Vriesendorp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6729 4 (e-book 978 90 261 4152 2)

NUR 200, 282, 283

www.defonteinkinderboeken.nl

www.roalddahl-boeken.nl